MATT DINNIMAN

OPERACE SKÁKACÍ HRAD

OPERACE SKÁKACÍ HRAD

KNIHY MATTA DINNIMANA V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS

Operace Skákací hrad

HROBKAŘ CARL

Carlova postapokalyptická show
Konec světa podle Carla
Carlova anarchistická kuchařka
Carlovo bombastické evangelium

Připravujeme

Hrobkařova řeznická maškaráda

OPERACE SKÁKACÍ HRAD

MATT DINNIMAN

PŘELOŽIL
JIŘÍ MATYSKIEWICZ

MYSTERY PRESS

2026

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

COPYRIGHT © MATT DINNIMAN, 2026
TRANSLATION © JIŘÍ MATYSKIEWICZ, 2026
COVER ILLUSTRATION © DOMINIK BRONIEK, 2026
BOOK DESIGN © MARTIN STEHLÍK, 2026
CZECH EDITION © MYSTERY PRESS, PRAHA 2026

ISBN 978-80-7707-364-6 (pdf)

Sexitě

DEN PRVNÍ Z PĚTI

1. KAPITOLA

„Olivere, musíš opustit postel. Priscilla se ztratila.“ Otevřel jsem jedno oko, zaúpěl a převrátil se na bok. V palici mi třeštilo, až jsem měl pocit, že mi praská lebka, jako bych ji strčil do hydraulického lisu. Rty jsem měl rozpraskané a rozpálené. *Pořád jsem ožralej. Panebože, jak jsem se vůbec dostal domů?*

Vznášející se bzučící Rogerovo tělo se přisunulo blíž k mé hlavě. „Olivere, jsi stále v podnapilém stavu? Musíš vstát. Priscilla se ztratila.“

„Kdo je to sakra Priscilla?“

Bzzzt!

„Au, kurva!“ vyjekl jsem, posadil se a začal si třít bolavou ruku.

Bzzzt!

„Rogere, nech toho! Kristepane.“

Na robotově výchovném bodci zasršely poslední elektrické jiskry. S kovovým cvaknutím si ho zatáhl zpátky.

„Pravidlo číslo čtyři: Žádná neslušná slova," připomněla mi létající mašina.

„Já to pravidlo znám, Rogere. Proč jsi v mým pokoji? I kdybych ještě chodil do školy, stejně je sobota." Několikrát jsem zamrkal, pořád příšerně zmatený, a snažil se vzpomenout si, co mi to robot říkal. Na rukách jsem měl hlínu a mokrou trávu. Když jsem ze sebe stáhl přikrývku, objevil jsem spoustu bláta, jako by mě domů někdo přitáhl skrz bažinu a pak rovnou hodil do postele. „Je sobota, že jo?"

„Vskutku je sobota, Olivere. A abych zodpověděl tvůj nesprávně zformátovaný dotaz, Priscilla je jedna z včelích průzkumnic. Musíme ji získat zpět. Proto jsem zde. Pro tento úkol nejsou dostupné žádné včelí zdroje, jelikož se všechny účastní sklizně nebo procházejí plánovanou údržbou. Znamená to, že vyzvednutí musíš provést ty. Budu tě doprovázet."

Jedna z včelích dron? Ruka mi po elektrickém šoku brněla a hlava se mi stále motala, nejen zbytkovým alkoholem. Uběhlo hodně času od chvíle, kdy na mě Roger naposledy aplikoval své výchovné metody. Úplně jsem zapomněl, jak příšerně to bolí.

„Nemůžu uvěřit, žes mě praštil."

„Nabyl jsem dojmu, Olivere, že již nekleješ."

„Nedělám to, když seš v doslechu. Ještě jsem napůl spal. Furt ještě napůl spím." *A taky jsem víc jak napůl ožralej.*

Zívl jsem a hned toho zalitoval. Měl jsem pocit, jako by mi do huby vlezlo něco chlupatého a chcíplo těsně předtím, než se to dostalo k mandlím. Zoufale jsem se snažil z palice vylovit, co se vlastně včera v noci stalo. Párty. Na Rositině farmě. Pohádal jsem se s Rositou. Kvůli nějaké naprosté hovadině. Řekla mi, že jsme spolu skončili. A byla tam celá dědina. Zavalila mě vlna nevolnosti s příchutí vodky. Všechno mě bolelo. Každou chvíli začnu blít.

„Která je Priscilla?"

„Priscilla je jednotka číslo 418. Dálková průzkumnice číslo tři. Přesuneme se na její poslední známou lokaci na mapě a pokusíme se ji vyzvednout."

Vytáhl jsem se na nohy a rozmazal přitom po prostěradle další dávku bláta. Ze záhlaví postele spadl malý plastový tyranosaurus. Zarazil jsem se a strčil pozemský artefakt na správné místo mezi ostatní figurky. Promarnil jsem pár sekund opatrným opršováním sbírky barevných dinosaurů. Pak jsem nejméně deset sekund tupě čučel kolem a hledal boty, než jsem si všiml, že je mám pořád na nohách, byť zamaskované tlustou vrstvou bahna.

Mozek mi konečně aspoň trochu naskočil a pokusil se o složitější myšlenky. „Moment... Priscilla? To s ní chodíš, nebo co? Odkdy maj průzkumnice jména?"

„Vždy měly jména, Olivere. Tvůj dědeček nás pojmenoval všechny, ale po přeprogramování jednotek na agrikulturní účely toto označení vypnul. Tvá sestra včera během své lekce v řídicím centru tento protokol reaktivovala. Hodláš se převléci? Pamatuj na pravidlo číslo devět: Dodržuj důkladnou hygienu. Zdá se, že máš šaty mimořádně špinavé."

„Musíme se vrátit k číslům. Nedokážu si zapamatovat čtyři sta třicet různejch jmen."

„Lulu provedla změnu v řídicím centru. Pokud si přeješ tento zásah zvrátit, implementaci předchozího protokolu je nutné aktivovat právě tam. Musím tě však varovat. Tvé sestře se představa lidských jmen pro každou včelku velmi zalíbila. Již se vyptávala, zda je možné, aby na ně ta jména namalovala. Čisté oblečení máš ve skříni."

„Jestli polezem ven, jen bych si ho zasvinil. Převlíknu se a osprchuju, až se vrátíme. A když už mluvíme o ségře, kde je? Není to podle pravidla číslo osm náhodou její práce?"

„Správně, nicméně Lulu se včera v noci nevrátila domů. Zdá se, že se právě nachází sedm celých dvanáct kilometru

severovýchodně odsud. Až se probudí, bezpochyby v obdobném stavu jako ty, má naplánovanou cestu do Spálených Konců v rámci sobotní zásobovací výpravy. Do tmy se nevrátí."

„Moment, cože? Ona je pořád u Rosity? A jak jsem se dostal domů já?"

Co posledního jsem si to jen pamatoval? Sam a dvojčata se vydali na Serranovic ranč pro další chlast. Ségra s Ariceli a ještě někým zalezly do Rositina skleníku a pustily si nahlas hudbu. Já trčel v hlavním domě s Rositou a stěžoval si, že všichni furt mluví jen o pitomé pozemské politice. Vyštěkla na mě a... a...

„Domů tě dopravily Melissa a Trixie 2," oznámil mi Roger. „Byl jsi vyzvednut na Lulinu žádost. Již před jejich příletem na místo jsi byl v bezvědomí a zůstal jsi tak po celou dobu přepravy."

„Kdo že mě to dopravil domů? Drony?"

„Melissa a Trixie 2 jsou průzkumnice. Proto tě také musely táhnout, místo aby tě nesly."

„Trixie 2," zamumlal jsem. Protáhl jsem si ramena. Odtáhly mě domů? Panebože, jak ožralý jsem byl? Pravda, zdálo se, že mě ruce a ramena bolí. Když jsem si představil, jak mě dva rozviklaní roboti velikosti psa táhnou za sebou, zděsil jsem se. Včelí drony nebyly určené k nošení něčeho tak těžkého jako já, zvlášť ne ty menší, průzkumné. Nemohly letět, ne s mou váhou. Měl jsem setsakra štěstí, že mi někde cestou neomlátily hlavu o šutr. „Jak daleko je ta jednotka? A jak že se to jmenuje? Melissa?"

„Melissa se nabíjí ve stodole. Ztratila se Priscilla."

Povzdychl jsem si. Ta jména nebudou fungovat. Natáhl jsem se po komunikačním náramku, abych poslal Lulu textovku, a nahmatal jsem holé zápěstí. Komunikátor zmizel. Otevřel jsem pusu a chystal se ze sebe vypustit nějakou sprosťárnu, ale na poslední chvíli jsem se zarazil.

„Fajn. Kde je ta drona? A kde je můj náramek?“

„Priscilla ztratila kontakt s kontrolním centrem před dvěma hodinami a deseti minutami. Nacházela se sedm kilometrů jihozápadně od farmy. Tvůj náramek je právě opravován. Včera večer ses na něj vyzvracel, což je přímé porušení…“

„Já vím, pravidlo číslo dvě. Zachovávej svůj náramek v plný funkčnosti. Jihozápad – takže je někde mezi kopcema?“

„Správně.“ Roger se ve vzduchu otočil, aby mi ukázal malou omlácenou obrazovku na břiše. Popraskaný displej už skoro nefungoval a musel jsem namáhat oči, abych rozeznal, co mi předvádí. Na výškové mapě nízké pahorkatiny čouhající z bažiny blikala jediná tečka.

Zaúpěl jsem. To zabere aspoň pár hodin. „Jestli je u kopců, tak si nemůžu vzít čtyřkolku.“

„Také správně, nicméně čtyřkolku má stejně tvoje sestra. Už jsem ti sbalil nářadí nutné pro opravu. Pokud se nehodláš převléci, počkám, až se vyzvracíš, a poté vyrazíme.“

„Půjdem hned,“ prohlásil jsem a vytáhl se na nohy. Svět kolem se roztočil a můj žaludek se rozhodl, že zahájí agresivní rozcvičku. Co že mi to Rosita včera říkala? *Jsi bezcenný, lenivý, špinavý drnohryz, který chcípne sám…* „Vybleju se cestou.“

ZÁZNAMY RYTMICKÉ MAFIE
1. SCÉNA

Popis připravila Lana Lipovská pro společný vyšetřovací výbor Republiky ve věci incidentu na Nové Sonoře.

Toto je přepis scén zobrazovaných v mnoha různých streamech během poslední noci katastrofálního zakončení Operace Skákací hrad*. Záznamy jsou součástí nedokončeného dokumentárního pořadu vysílaného Rositou Zapatero, věk 26 let, koloniální farmářkou z planety Nová Sonora. Podle záznamů pochází Zapatero z rodů kolonistů lodí* Hibisco *a* Opuštěná*, dvou z patnácti generačních lodí, které původně osídlily Novou Sonoru. Většina kolonistů v následujících videozáznamech je potomky posádek jedné z těchto dvou lodí, pokud není uvedeno jinak. (Viz dodatek č. 5 na konci kompletního hlášení s názvem „15 kolonizačních lodí“.) Video dokumentu je dostupné jako dodatek č. 13 „Noc pátá z pěti“.*

Nacházíme se ve stodole. Hubený, tmavovlasý muž hraje na basu. Za ním se nachází několik nástrojů včetně bubnů a zvuková aparatura složená ze zesilovačů a reproduktorů. Na zdi za bubny visí cedule s textem „Rytmická mafie“.

Tento záznam není datován, nicméně důkazy naznačují, že byl pořízen přibližně šest měsíců před incidentem.

Muž se jmenuje Sam Amboya, věk 25 let, koloniální farmář. Potřásá hlavou do rytmu a hraje na basu, která je z překližky a vypadá nedokončeně. Ze židle ho se založenýma rukama pozoruje zrzavá žena. Je to Harriet Riggsová, věk 24 let, kolonistka. Podle záznamů je přímou potomkyní kolonistů z lodě Quinceañera*.*

Rosita (mimo kameru): Fajn, tak se představte.

Sam: Já jsem Sam a tohle je moje skoromanželka Harriet. Protlačil jsem jednoho cvalíka kolem brankáře, jestli mi rozumíš.

Harriet: Same. Neříkej to takhle.

Sam: A jak jinak to mám říkat?

Harriet: Co já vím. Čekáme dítě. Jednoho dne mu to pustíme a vážně nepotřebuje slyšet, jak se táta chlubí, že něco protlačil kolem brankáře. Navíc jsou to kecy. Vzala jsem si pilulku na rozpuštění antikoncepční zábrany. Žádný brankář neexistoval.

Sam odkládá basu ke zdi. Otáčí se ke kameře a vesele se šklebí.

Sam: Hej, děcko, jestli tohle vidíš, tak ti musím něco říct. Ojel jsem ti mámu.

Harriet s křikem vyskakuje z křesla, zvedá bubenickou paličku a hází ji na smějícího se Sama. Záznam je zastaven okamžik před tím, než Sama zasáhne.

(střih)

Sam sedí na zemi a na čele má malou skvrnu. Harriet je vedle něj, s hlavou složenou na jeho rameni.

Sam: O čem že jsme to měli kecat?

Mimo obraz se ozývá nový hlas. Kamera se otáčí a zabírá stodolu zaplněnou dobíjecími doky pro včelí drony, které jsou v tuto chvíli

využívány pouze pro zemědělské činnosti. (Viz dodatek č. 2 „Včelí drony“.) Stojí tam vysoký kolonista s tmavými vlasy jménem Oliver Lewis, stár 25 let. (Viz dodatek <vyškrtnuto>.) V ruce má velký hasák a zdá se, že právě opravuje motor kombajnu.

Oliver: Měli jste mluvit o naší kapele.

Rosita: Ollie, nemluv! Pak tě kamera zkouší zabírat!

Oliver se ušklíbá a zvedá ruce začernalé od oleje.

Oliver: Já nemůžu za to, že mě tvoje kamera miluje.

Sam: Já se na tohle musím zeptat: Kolik prasáckejch filmů jste na tom krámu už natočili? A mohli bysme si ho s Harriet půjčit?

Rosita (k Oliverovi, se smíchem): Hele, nech nás, ať to natočíme. Říkals, že na to můžeme použít tvou stodolu. Tohle osvětlení už dlouho nevydrží.

Oliver: Stejně musím jít zkontrolovat ségru na severním poli. Uvidíme se v noci, krásko.

Rosita: Už se těším.

Oliver, stále se vesele šklebící, odhazuje hasák, který hlasitě zařinčí. Otírá si ruce o kalhoty a vychází ven.

Harriet (k Samovi, jak se kamera vrací zpátky k páru): Proč ty mi nikdy neříkáš krásko?

Sam: Protože už víš, co si o tobě myslím, kotě.

Objímá Harriet kolem ramen. Ta si pohrdavě odfrkává, ale tulí se k němu.

Rosita (s povzdechem): Tak nám řekni něco víc o kapele.

Sam viditelně ožívá.

Sam: Říkáme si Rytmická mafie. Ollie bubny, naši kámoši Tito a Axel kytary a já basa. A taky jsem teď v podstatě zpěvák, protože se na nás Ollieho ségra Lulu vykašlala, ale nejsem zatím moc dobrej. Hledáme novýho. Zpěváka nebo zpěvačku. Cvičíme jednou tejdně, když to stíháme. Ale během sklizně je fakt těžký najít si čas, abysme se sešli. A někdy se sejdem, ale nakonec necvičíme, jen kecáme a chlastáme.

Harriet: Jen někdy?

Rosita: Tak proč to pořád děláte? Ptala jsem se Olivera a ten tvrdí, že ho cvičení s kapelou prostě baví. Axel mi vysvětloval, že pro Tita je to ta nejlepší věc na světě. Chápu, že si to užíváte, ale nikdo z vás mi nedokáže vysvětlit proč. Co ty? Říkáš, že nejsi moc dobrý. Nikdy jste veřejně nehráli. A i kdybyste uspořádali koncert, nežije tady tolik lidí, aby to mělo smysl. Dali jste online jednu písničku, ale koukla jsem se a má míň než stovku stažení.

Sam se natahuje a líbá Harriet na čelo. Ta se k němu tulí ještě víc. Sam se naklání ke kameře.

Sam: Nechápej mě špatně. Miluju Harriet a miluju to, že s ní budu mít děcko. Děláme všechno, co se od nás očekává, a já toho nikdy litovat nebudu. Naši prapraprarodiče všichni umřeli na palubě lodi, jen abysme my dostali svý vlastní místo, svou

vlastní planetu. Ale to má bejt všechno? Kdybysme měli dělat jen tohle, jak se pak lišíme od normálních zvířat? Všimla sis, jak smutný jsou staří lidi kolem? Podívala ses někdy do očí paní Xalosové? Nebo na pana a paní Gonzalesovy? Mám je rád, ale co mají? Copak nevidíš, jak jsou prázdní? Jako zombie.

Kamera zabírá detail Samova obličeje.

Sam: Ne, nejsme dobří. Nikdy nebudem slavní hudebníci. Ale to je fuk. Když jsem se svýma nejlepšíma kámošema a hrajeme hezky od srdíčka, jak to jen dokážeme, nepřemýšlím o farmě ani biologickým pudu, kterej mi přikazuje mít děti, ani o čemkoli jiným. Existuje jen muzika. Jo, jednou bych chtěl mít pořádnou show. Chci koncert, i kdyby to mělo bejt jen pro kouzelný slepice pana Yaneze. Protože nic jinýho tady nemáme. Ale je to aspoň něco, co nás odlišuje od zvířat. Radost, veselí, život, ve kterým je víc než jen množení se. A když nemůžem mít něco takovýho, jakej má pak život smysl?

2. KAPITOLA

„Olivere, kolik je odmocnina z 576?“

„To je mi fuk,“ odsekl jsem, zatímco jsme se prodírali na jih bahnem a rákosím sahajícím po kolena. Zatímco jsem se *já* prodíral. Roger mi bzučel nad hlavou, poletoval sem a tam a neustále komentoval, jak pomalu jdu. „Tyhle čísla nikdo nepotřebuje, jsou naprosto na h… houby.“

Roger vztekle zabzučel. „Nesprávně, Olivere. Začínám mít obavy o tvůj pokrok. Známky z historie Nové Sonory a Země máš adekvátní, ale aritmetiku bych hodnotil nedostatečně. Budu tě muset vyzkoušet.“

Sledoval jsem, jak stará rachotina poletuje vzduchem a vede mě na jih. Povzdychl jsem si. *Proklínám tě, dědo Lewisi*, pomyslel jsem si snad pomilionté. Občas mě napadlo, jestli to takhle celé neplánoval, jestli v robotovi ten vychovatelský systém nenechal nainstalovaný schválně. Lulu o tom byla přesvědčená.

„Možná bysme mohli počkat do zítřka, až budou dobitý ty dvě průzkumnice, a pošleme je sem," navrhl jsem. Vytáhl jsem s hlasitým mlaskáním nohu z bahna a udělal další krok. „Nebo tam můžeš zaletět sám."

„Pokud je Priscilla poškozená, musíme spěchat. Po ztrátě Hannah minulou sezónu nám zbývají jen tři průzkumnice a nemůžeme riskovat jejich integritu při pokusu o vyzvednutí jedné z nich. A, Olivere, sám dobře víš, že nemohu opustit bezpečí farmy bez doprovodu."

„Já vím," zabručel jsem. „Pravidlo číslo jedna."

Pravidlo číslo jedna: Chraňte Rogera za každou cenu. Bez Rogera se celá farma rozpadne. Nikdy ji nesmí opustit sám. Každý týden musí projít údržbou. Chraňte Rogera. Za každou cenu.

Zbývající průzkumné včelky, čísla 410 a 413, a čert vem ta nová jména, se právě nacházely uprostřed oprav, údržby a nabíjení, plánovaných pravidelně třikrát do měsíce. Kdybych ten cyklus přerušil, teoreticky by jim to mohlo poškodit pomalu chátrající systémy. A z mně nepochopitelných důvodů jsme vždy museli nabíjet dvě drony společně. Docházelo k tomu každou sobotu, takže se jedna ze tří nabíjela dva týdny po sobě, pak měla jeden týden pauzu a takhle pořád dokola.

Říkali jsme jim včelky, ale byly mnohem větší než pozemský hmyz, podle nějž se jmenovaly. První verze byly prý založené na psech. Měli jsme tři různé modely. Naprostá většina dron na farmě šlapala na větší baterie, ale nebyly tak autonomní. Zbývaly nám tři průzkumnice. Dvě, pokud byla 418, Priscilla, kaput. Byly o něco menší než standardní pracovní kusy. Celý úl a mě i ségru komandoval Roger, „královna úlu" neboli robot s řídicím AI. Byl ze všech typů nejmenší, oproti ostatním skoro poloviční, sotva větší než kočka.

Od prvního osídlení uběhlo sedmdesát let. Můj dědeček jménem Edward Lewis, ačkoli mu všichni říkali prostě Lewis, se

narodil na *Opuštěné*, jedné z patnácti obrovských generačních lodí přepravujících osadníky na naši planetu. Vyučil se jako inženýr a mechanik včelích dron. Narodil se už po příletu na oběžnou dráhu a bylo mu sedmnáct, když se vylodil ve městě Vyžraný Přístav. Po čtyřech letech se jeho skupina usadila tady na Bažském poloostrově, sedm tisíc kilometrů daleko, poblíž břehu moře, a vytvořila zemědělskou osadu Spálené Konce. Děda Lewis dostal hordu pěti tisíc pracovních včelích mašin spolu s padesátkou královnovských řídicích AI a během pěti let dohlížel na výstavbu většiny farem a průmyslových budov. Což byl fakt, o kterém ani o padesát let později nedokázal zavřít hubu. Mlel o tom až do dne, kdy zemřel.

Včelky měly zamýšlenou životnost pět až deset let těžké práce, potom se začaly rozpadat. Co jsem já věděl, těch čtyři sta třicet zbývajících včelek na naší farmě představovalo poslední zástupce včelích robotů na celé planetě. Roger, ve skutečnosti označený jako Roger-Roger, byl poslední velitelská královna. Až jednou přestane fungovat, idylka robotizované farmy skončí. Pořád budeme moci z kontrolního centra posílat zbylé drony, aby plnily jednoduché zemědělské úkoly, ale už nebudou spolupracovat tak jako teď. A průzkumnice, pokud nějaké zůstanou, budou totálně k ničemu.

Když děda dokončil výstavbu osady, bylo mu pouhých dvacet devět let, a jak to popisoval, řekli mu, ať „táhne do řiti a chcípne někde na zapomenuté farmě". A v podstatě přesně to udělal. Postavili si s babičkou Yolandou farmu a o pět let později už měli moji mámu. Někdy v té době zjistil, že místní vláda nechala zbývající včelky jen tak sedět ve skladišti, vypnuté a čekající. Vyžádal si dvě tisícovky jednotek, aby mohl vyzkoušet, jestli by se nedaly přeprogramovat a upravit na zemědělství. Vláda souhlasila.

„Lokalizoval jsem Priscillin signál," oznámil mi Roger, když jsme se vyškrábali na vrcholek malého kopečku zvedajícího se

z bažin. Bláto a rákosí vystřídalo kulovité křoví, z něhož neustále tekla debilní smůla, která se z oblečení prakticky nedala odstranit. Říkali jsme tomu plikové křoví a to svinstvo rostlo naprosto všude. Příšerně smrdělo, jako zmoklý zadek ovce trpící ošklivou kožní infekcí. Navíc se hrozně rychle šířilo a já musel dávat bacha, aby se nám nerozlezlo na pozemky. Vyhrabávání jeho kořenů byla úděsná, těžká práce, a ačkoli byly včelky nápomocné ve všem možném, zrovna v tomhle stály úplně za hovno.

Na vršku pahorku jsem lapal po dechu a díval se na jih. Snažil jsem se dohlédnout až na vzdálený oceán, ale samozřejmě se mi to nepovedlo. Viděl jsem jen další blbé kopce porostlé křovím. Už jsem konečně začal střízlivět, ale pořád jsem měl pocit, že každou chvíli začnu blít.

„Jak je to daleko?“

„Už jen jeden kilometr, za tamtím kopcem.“

„Co vůbec dělala tak daleko od farmy?“

„Odhalili jsme neznámý rádiový signál vycházející z povrchu. Jednou z Priscilliných povinností je zkoumat neznámé signály.“

Zarazil jsem se na fleku. „Moment. Detekoval jsi tady, v naprosté pr… uprostřed ničeho, neznámej rádiovej signál, poslal jsi sem průzkumnici a ta zmizela? Nenapadá tě třeba, žes mi tohle mohl říct hned? Nebo s ní poslat jinýho robota?“

„Olivere, dvě zbývající průzkumné jednotky se výpravy nemohly zúčastnit, jelikož právě táhly tvé bezvědomé tělo ze sousedního ranče. V okamžiku zmizení Priscilly už obě zahájily plánovaný údržbářský cyklus.“

„To si ze mě kurva děláš prdel?!“

Cvak! Z Rogerova břicha se vysunul elektrický obušek a rychleji, než bych považoval za možné, ke mně přiletěl a pustil mi do ruky pořádnou dávku šťávy.

„Zatraceně!“ vyštěkl jsem a vzápětí dodal „Aaaa!“, protože mě žahnul podruhé.

„Pravidlo číslo čtyři – žádná neslušná slova, Olivere,“ připomněl mi Roger.

„Rogere,“ zasípal jsem. „Nenávidím tě.“

„Je obvyklé, že nevychovaní a leniví studenti nenávidí své učitele, Olivere. V příliš benevolentním prostředí se žáci učí pomaleji.“

„Už nejseš můj učitel. A já nejsem student. Už dlouhý roky ne. Seš úlová královna. Kdybys nebyl tak cennej, udělal bych z tebe zahradní ozdobu.“

„Umělecké zájmy jsou povoleny, pokud jsou implementovány během volného času, ale měl bys svou pozornost soustředit na pokrok v základním studiu. Ano, umělci jsou pro zachování kultury důležití, nicméně dokud je kolonie v raném stádiu, nesmějí být umělecké schopnosti upřednostňovány před základními funkcemi. Tvá kapela je toho dobrým příkladem. Naštěstí je tvůj talent k provozování perkusní hudby natolik nedostatečný, že je nemožné, abys zahájil hudební kariéru.“

Už jsem se mu chystal něco odseknout, ale přerušil mě mechanický zvuk přicházející zpoza dalšího hřebene. Zasyčení následované opakovaným cinkáním. A ještě něco jiného jsem zaslechl. Rozléhalo se to, jako by to vycházelo z velkého reproduktoru ve vesnické aukční síni, ale bylo to moc daleko, než abych dokázal rozeznat, co přesně slyším. Znělo to skoro jako… vzteklý řev.

„Rogere, co je to?“

„Identifikuji to jako dítě uprostřed hysterického záchvatu,“ oznámil mi Roger. „Zachycené mikrofonem a přehrávané tlampačem. Detekuji z onoho směru hned několik podezřelých signálů, přestože tam před pár sekundami nic nebylo. Tento nový zdroj je blíže než Priscilla.“

„Jo, ale co je to za krám? Zní to jako traktor s urvaným pásem."

A v tu chvíli se na vzdáleném kopci objevila barevná mašina, tak sto padesát metrů daleko. Stál jsem a čučel na ni jako tumpachový.

Na výšku měla kolem tří metrů a chodila po dvou nohách, ačkoli jedna z nich byla viditelně těžce poškozená a nejspíš proto dělala takový randál. Každý krok doprovázelo skřípání kovu a hlasité bouchnutí.

Uf. Než mě při pohledu na ten krám stihlo ještě něco napadnout, cosi mě najednou opravdu napadlo a rozvalil jsem se na záda. Roger ke mně totiž přiletěl zezadu a vrazil mi plnou silou do kolen.

„Zůstaň na zemi. Nesmí tě odhalit," poradil mi Roger tiše, sám se vznášející těsně nad povrchem.

Převrátil jsem se na břicho, otočil se a doplazil za plikový keř. Ten divný robot už vylezl na kopec a byl vidět celý.

„Je jako obrovská včelka, jen se dvěma nohama místo šesti," poznamenal jsem.

„Olivere, nadále se skrývej. Nehýbej se, pokud se nepřiblíží. V tom případě utíkej a nezapomínej kličkovat." Roger odbzučel kamsi stranou a zmizel ve směru, odkud jsme přišli. Stále letěl těsně nad zemí.

„Rogere," zasyčel jsem, ale malinká královna úlu už byla fuč. Obrátil jsem se na gigantického robota a zíral na něj skrz husté křoví. Nadával jsem si, že jsem si nevzal náramek. Netahal jsem s sebou kamerového drona jako Rosita, ale náramek měl vysouvací displej a kameru s jednoduchým zoomem a taky jsem se přes něj mohl napíchnout přímo na Rogera.

Podivné nohy s koleny otočenými naopak byly připojené k vejčitému tělu, příliš malému, než aby se do něj vešel řidič. Po levé straně se houpal dlouhý nástavec připomínající kanón

a na pravé… to musel být čtyřhlavňový raketomet. Tři roury byly prázdné. Ze zad robota trčela spousta antén.

Ale nejpodivnější byl barevný nátěr a doplňky. Někdo ten krám nabarvil na jasně fialovo a na střed vejce přidal zelené ostny, až to působilo jako nakreslený pankáčský účes. Vpředu jsem rozeznal nějaký text, ale na tu dálku jsem ho nedokázal přečíst. Nicméně neumělé kresby penisů na obou nohách se nedaly s ničím splést. Oba mířily vzhůru a z jejich špiček vystřikovaly malé kapky.

Mech, pomyslel jsem si. *To je zasranej mech*. Vypadal přesně jako ty ze stovek anime, komiksů a videoher, se kterými jsme přiletěli ze Země. Jako kluk jsem strávil dlouhé hodiny kreslením podobných mašin a řízením jedné takové na herní konzoli. Netušil jsem, že opravdu existují. Ale co měl znamenat ten nátěr? A co dělal tady, uprostřed ničeho? Kde se tu vzal?

Ze stroje vyzařovaly vlny žáru a zezadu se táhl sloupek špinavě černého kouře. Udělal opatrný krok dolů z kopce a poškozená noha zlověstně zaskřípala.

„Nic tady není!“ zaječel z mecha mladý mužský hlas. Když už přelezl kopec, konečně jsem mu rozuměl. Měl divný přízvuk. Pozemský. Musel to být někdo ze Země, ale to nebylo možné. „Tvrdilas mi, že to bude prostředí plný cílů! Tohle jsou zasraný sračky!“

Dostal nějakou odpověď, ale natolik ztlumenou, jako by někdo jiný v místnosti mluvil na stejný mikrofon z dálky.

„Slíbilas mi to, mami! Slíbila! Jsi zkurvená čubka!“

Reakci jsem nerozuměl, jen ostrému vzteklému tónu.

„Ne, tvrdilas mi, že půjdu do města. Ale tady nic není! Slíbila jsi to! Posralas mi narozeniny!“

Mašina se otočila doleva a doprava a prohlížela si okolí. Při pohybu z ní vycházel mechanicky znějící, ale naprosto cizí tichý zvuk.

„Nemůžu se tam dostat. Je to moc daleko. Ten pitomej krám se rozbil. A reaguje příšerně pomalu.“

„…“

„Jak jsem to mohl vědět? Ten design je posranej od začátku. Budeš mi muset koupit novej.“

Další naštvaná odpověď.

Z robota se ozvalo pronikavé, vysoké ječení, zkreslené reproduktorem tak, až to drásalo uši. Vejce poskakovalo sem a tam a kroutilo se.

Byl to malý kluk a zrovna vztekle vříškal.

Co to má sakra znamenat?

3. KAPITOLA

Konečně jsem si uvědomil, co to vlastně vidím a slyším. Ten stroj byl ovládaný na dálku.

Dítětem.

Rozmazleným děckem, které bylo stále na Zemi. A z nějakého nepochopitelného důvodu se ten kluk hádal s matkou přes megafon.

Instinktivně jsem se zadíval na oblohu. Brána. Sice jsem ji neviděl, ale vznášela se tam. Musel bych se koukat teleskopem a i tak se dala rozeznat jen v noci. Pozoroval jsem ji celý život. Děda si na střechu stodoly postavil teleskop a během let nás pravidelně nutil, ať se na bránu podíváme. Někdy, když jsme zírali dost dlouho, jsme mohli sledovat drony poletující sem a tam a lepící spojnici mezi světy dohromady. Seděli jsme na střeše, baštili nanuky a on nám vyprávěl historky ze Země, přestože tam sám nikdy nebyl.

Trvalo nám 133 let, než jsme se dostali na Novou Sonoru. Padesát let zabralo rozpáčení klíčové dírky a kolonie bude mít pětašedesát

až sedmdesát let, než se výstavba dokončí. A až se konečně otevře a propojí nás s domovem, všechno se změní.

Dožil se otevření klíčové dírky, ale zemřel dřív, než byla stavba dokončena. Transferová brána mezi Zemí a Novou Sonorou se nabila a stabilizovala 201 let ode dne, kdy patnáct generačních lodí opustilo oběžnou dráhu Země při hledání nového života.

Pořád jsem čekal na tu velkou změnu. Klíčová dírka, mikroskopická brána umožňující průchod informací, ničeho jiného, byla aktivní už skoro dvacet let. Měla jen omezenou datovou propustnost, ale po většinu života jsem měl přístup k okamžitým zprávám, komunikaci a médiím ze Země.

Původní osadníci si s sebou vezli obrovskou pozemskou knihovnu. Všechno možné od knih přes filmy po hry. Děda byl velký fanoušek starých kovbojek z dvacátého století. Já si oblíbil komiksy a videohry. Po zahájení komunikace jsme se dostali k hromadě nových věcí, ale ve skutečnosti se moc nelišily od starých záznamů, které jsme měli vždy. Až to vypadalo, jako by se umělecký pokrok zastavil ve chvíli, kdy lidi začali ze své domovské planety utíkat jinam.

Od odletu našich předků uplynulo dvě stě let, ale ani řeč se prakticky nezměnila. Filmy byly skoro stejné, zvlášť teď, když zákony zakázaly využívání umělé inteligence k zobrazování lidí. Komiksy vypadaly naprosto stejně. Hry taky. Jediný rozdíl spočíval v grafice, ale k populárním pozemským virtuálním imerzním rigům umožňujícím plné ponoření do hry jsme my stejně neměli přístup.

Ano, existovaly tuny bizarního slangu, kterému jsem furt nerozuměl, a to jsem sledoval hodně pozemských médií. I hudba byla jiná a já si byl jistý, že zrovna tu nikdy nepochopím. Přestože se však slang dost lišil, stejně jsme si rozuměli. Na Zemi zůstávaly hlavními jazyky angličtina a mandarínština.

Španělština trochu opadla, ale stále ji používala spousta lidí. U nás na poloostrově se mluvilo jen anglicky, pouze některé odlehlé komunity se mezi sebou bavily španělsky. Taky jsem pár frází v tom jazyce znal. Děda Lewis vypnul Rogerovy lekce španělštiny hned poté, co umřela babička Yolanda. Tvrdil, že ho zabolí u srdce, jakmile zaslechne něco španělsky.

Loni, když se transferová brána konečně aktivovala, mělo dojít k velké a úžasné události. Jenže s výjimkou krátké návštěvy vyslankyně Republiky se prakticky nic nestalo. Transfer byl otevřený pouze pro vládní účely. Pro civilisty a osadníky zůstane uzavřený ještě osm let, než skončí karanténa. Zatím se k nám nedostalo žádné jídlo, obchodní zboží ani luxusní hračky z dalekých planet.

Pro nás na Nové Sonoře to znamenalo hodně. Ale pro pozemšťany to byl jen další normální den. Každý týden navazovali spojení s novými vzdálenými koloniemi a táhlo se to tak už roky. Během letu našich předků vyvinuli technologii pro rychlejší budování bran i efektivnější mezihvězdné motory. Nové kolonie zvládaly výstavbu bran do deseti let od příletu. Velká část už připojených světů byla novějších a vzdálenějších než my, tím pádem se populace Země o Novou Sonoru nijak nezajímala. Představovali jsme leda snadný cíl pro xenofoby.

Vůůůům. Trhl jsem sebou, jak kanón na pravém boku mecha vypálil a kopec nalevo ode mě, půl kilometru daleko, explodoval v gejzíru hlíny, kamení a rozervaných stromů. Zem pode mnou se otřásla.

Šokovaně jsem na tu zkázu zíral. Přišlo to tak náhle a násilně.

Ten kluk furt ječel. Byl jsem si jistý, že na nic konkrétního nevystřelil.

Snažil jsem se pochopit, co se to děje a proč je vlastně tady. To snad chtěli použít naše kopce na testování nové technologie?

Nedávalo to smysl. Pořád jsme byli v karanténě. Nic nesmělo k nám ani zpátky na Zemi, jen s výjimkou vládních letů. Vybavil jsem si, co ten kluk vřískal. *Tvrdilas mi, že půjdu do města.* Proč by posílali ozbrojeného mecha do města? A co bylo důležitější, proč by sakra vysadili na naši planetu válečnou mašinu pilotovanou malým smradem?

Najednou mě napadlo něco naprosto děsivého.

Jsi tak naivní, tvrdila mi Rosita včera v noci. Všichni o tom mluvili.

Je to dementní, nedává to smysl, hádal jsem se s ní. *Proč jste z toho všichni tak podělaní?* A pak jsem mávl rukou, omylem zasáhl kamerového minidrona z jejího náramku a nechtěně ho srazil na zem, takže se Rosita nasrala opravdu důkladně.

Země nás chce vyhodit, řekla mi, když sebrala kameru a ujistila se, že jsem ji nerozbil. *Proto chtějí mít záznamy o tom, že klademe odpor.*

Proč? chtěl jsem vědět. *Nic jsme jim neudělali. Planeta je obrovská a sotva osídlená. Je tady dost místa pro všechny. Nijak jim nebráníme, aby přiletěli a postavili si vlastní farmy a ranče.*

Zprávám mimo náš poloostrov jsem nikdy nevěnoval větší pozornost, na rozdíl od Rosity a většiny vesnice. Všichni neustále civěli na interkoloniální streamy už od chvíle, kdy se nám otevřely. Ale to neznamenalo, že jsem byl naivní ve všem. Alespoň já si to nemyslel. Zato kamarádi věčně mleli o tom i onom, o věcech, co se odehrávaly daleko od nás a neměly na nás sebemenší vliv.

Dokonce i naše místní planetární politika mi připadala pitomá a nedůležitá. Premiér žil ve Vyžraném Přístavu, ve městě, které nikdo z nás nikdy neviděl a ani neuvidí. Pořád něco vyhlašoval, vydával rozkazy a říkal nám, co můžeme a nesmíme dělat. Všichni na to kašlali. Nikdy z toho nebyly žádné následky. Žili jsme doslova na druhém konci světa a dělil nás od

sebe z jedné strany obrovský oceán a z druhé pouště a vysoké pohoří. Neexistoval žádný rozumný způsob, jak se mezi osadami přesouvat. Měli jsme automatizovaný vlak na obilí, ale ten jezdil jen dvakrát za rok.

Před pár měsíci jsme se doslechli, že všichni musí odevzdat vzorky DNA pro nějaký genealogický mapovací program, vyžadovaný pozemskou vládou. Nikdo to neudělal. Mimo jiné nám neposkytli prostředky, jak ty vzorky poslat. A kromě toho podle naší charty jsme už stejně nemuseli poslouchat rozkazy pozemské vlády. Byli jsme nezávislá sluneční soustava. Osadníci se vzdali svých životů a zamířili k nové planetě, kterou zkolonizují až jejich pravnoučata. Žádné daně. Žádné kontrolní podíly. Měli jsme být naprosto nezávislí. Po otevření brány si mohli vzít zpět své kolonizační lodě, ale to bylo vše. Tak zněla dohoda, na niž byl děda hrozně pyšný.

Jenže minulý měsíc přišel rozkaz, že obyvatelé mladší dvaceti osmi let musejí odcestovat do Vyžraného Přístavu na sčítání lidu a zdravotní prohlídku. Jen tak, zničehonic. Povinné pro všechny. V případě neuposlechnutí hrozili vězením. Ten rozkaz ani nebyl podepsaný, takže nebylo jasné, jestli si ho vymyslel někdo z Nové Sonory, nebo ze Země.

Ani tentokrát nám neposkytli prostředky, jak jim vyhovět. Byl to jen hloupý vtip. Měli jsme tři nebo čtyři létající transportéry a každý zvládl přepravit maximálně deset pasažérů. Populace Bažského poloostrova, včetně vesniček a hlavního městečka Spálené Konce, čítala skoro padesát tisíc lidí. Navíc právě začínala sklizeň. Bylo to naprosto směšné a nesmyslné.

„Moment, co je tohle?“ zeptal se kluk a otočil robota. „Já tě vidím, ty zmrde!“

Kanón znovu vypálil, tentokrát do vzduchu. Postřehl jsem, jak Roger probzučel okolo a rychle zmizel za válečnou mašinou.

Srdce se mi divoce rozbušilo. *Ne, ne, ne!*

„Dostanu tě! Omrdám ti mámu!“ kvičel ten spratek.

Roger, poletující kolem hlavy obrovského robota, něco zapípal, ale já mu nerozuměl. *Co to sakra dělá?*

„Nic takovýho včera v noci neříkala!“ zavřískal mech. „Achhh!“

Rozbitá noha se za syčení páry a stříkání jakési kapaliny urvala, válečný stroj spadl na bok a se spoustou skřípání a řinčení se koulel dolů z kopce. Současně s tím odstartovala i poslední raketa v odpalovači a zavířila vzduchem. Opsala v mlze široký svištivý kruh a pak najednou zamířila ke mně a mé skrýši.

A doprdele!

Bleskově jsem se vyškrábal na nohy a vrhl se dolů do bažiny. Začal jsem se kutálet ve chvíli, kdy mi střela přeletěla nad hlavou a práskla do země přesně do místa, kde jsem se před pár sekundami ukrýval. Exploze se rozléhala hlasitěji než úder blesku, a zatímco jsem se valil dolů, zasypala mě hlínou, kamením a rozervanou vegetací. Zastavil jsem se až na úpatí pahorku, kde jsem to narval palicí do něčeho tvrdého. Pořád na mě pršela hlína. V uších mi zvonilo. Svět se divoce motal a já ležel rozpláclý v bahně.

Musím vstát. Musím utíkat.

Jenže tělo mě neposlouchalo.

Mech i já jsme se sesypali ze svých kopců, oba stejným směrem. Musel být docela blízko. Samotná mašina už netropila takový rámus jako předtím, ale toho malého smrada jsem furt slyšel, protože nepřestával ječet. Nemohl být víc jak padesát metrů ode mě, ale neviděl jsem ho. Půda mezi pahorky byla rozbahněná a plná rákosí.

Vyhrabal jsem se z bláta a posadil se. V puse jsem cítil kovovou pachuť. Sáhl jsem si na hlavu, a když jsem se podíval na prsty, měl jsem je od krve. Při pádu jsem si rozerval kůži.

Vypálil na mě raketu. Ten malý sráč se mě pokusil zabít. Viděl mě? Nebo se ta střela naváděla teplem?

Z rákosí se vynořil nízko letící Roger. S obavami mě obkroužil a znepokojeně zacvakal. „Olivere, jaký je stav tvých kostí? Jsi schopen přesunu?“

„Nasrals ho,“ zavrčel jsem. „Co se mu stalo?“

„Přeřízl jsem podpěru na poškozené noze a poté ho nalákal ke kroku, kvůli čemuž spadl z kopce. Lokalizoval jsem kontrolní systém pro pohyb a odstranil ho. Věřím, že již není nadále schopný fyzické manipulace, ačkoli jsem ještě neobjevil, jak se napojit na jeho audio a vizuální datové kanály. Podle mé hypotézy používá komunikační systém, jenž mi není znám. Musíš se přesunout zpátky na farmu. Detekoval jsem druhý, vzdálenější rádiový signál. Možná jde o retranslační systém zajišťující spojení s výsadkovou lodí, což by naznačovalo, že sem může mířit více protivníků. Zatímco budeš ustupovat, prozkoumám situaci. Výuková lekce je tímto u konce. Implementoval jsem protokol obrany perimetru.“

„Co to sakra je?“

„Je mi fuk, kolik to stojí! Mám narozeniny, mami!“ kvílel mech. „Je to rozbitý! Ten zasranej krám se rozbil!“

„Musíš okamžitě zamířit na domovskou základnu, Olivere,“ přikázal mi Roger.

„A co pravidlo číslo jedna?“ chtěl jsem vědět.

„Obrana perimetru má prioritu. Prosím, Olivere. Musíš utéct.“

Postavil jsem se a musel si z očí vytřít krev. Spatřil jsem rozlámaného robota, jak leží na břiše v blátě a rákosí na úpatí nedalekého pahorku. Skončil jako kupa šrotu. Hlavní kanón se odlomil od vejčitého trupu a válel se ohnutý na zemi. Fialové ozdobné proužky se při pádu urvaly. Kolem se rozsypala hromada různých kovových součástí. Vůbec se nehýbal, ale z megafonu se pořád ozývalo vzteklé kvílení, jen trochu tlumené bahnem.

A do hajzlu, pomyslel jsem si. Ruce se mi třásly. *Tohle je opravdový. Ten krám tady fakt je!*

„Nemůže se hejbat?“ přeptal jsem se nahlas.

„Nepředpokládám to,“ ujistil mě Roger. „Ale nemohu s naprostou jistotou prohlásit, zda ti není schopen ublížit.“

„Víš, kde se tu vzal? A proč tady je?“

„Analýza stále probíhá. Podle značky na vozidle jsem ho identifikoval jako model 103.08a, průzkumný výsadkový dragoun. Základní edice, vyrobena Apex Industries. Pokusil jsem se vyhledat webovou stránku Apex Industries, abych získal další informace, ale globální připojení k pozemskému internetu je odpojené. Přesouvám se na spojení skrze *Opuštěnou*, ale to je výrazně pomalejší. Pod oficiální značkou jsem objevil sotva čitelný vyrytý volací znak Hobie Martin, ale jméno bylo přeškrtnuto stejnou simulovanou sprejovou barvou, jaká pokrývá zbytek vozidla. Pod tím je neskutečně ohyzdným rukopisem připsána skupina nesmyslných písmen a symbolů.“ Načež ze sebe vysypal něco absolutně nesrozumitelného.

„Ukaž mi to,“ vyzval jsem ho.

Poškrábaný a špinavý displej na Rogerově břiše zablikal a ukázal mi fotku boku mecha. Když jsem to uviděl, přejel mi mráz po zádech.

X_SuBhuM@nSlæy3r_X

„Myslím, že to znamená Subhuman Slayer. Zabíječ podlidí,“ zašeptal jsem. Nebylo to poprvé, co jsem na ten termín narazil. Včera v noci všichni sledovali nějaký komentář z pozemských zpráv. Pár pozemšťanů nás tak prý označovalo.

Podlidi.

Říkali nám tak, protože jsme měli pozměněné geny, abychom mohli na planetě přežít. Ta změna byla jen drobná.

Vypadali jsme stejně. Chovali jsme se stejně. Mohli jsme mít děti. Kdybychom stáli bok po boku, nikdo by bez genetické analýzy nepoznal rozdíl. Ale z nějakého důvodu se kvůli tomu mohli pozemšťani zbláznit.

Nic nového. Nebyli jsme první kolonie, která je něčím naštvala. Všichni byli příšerně xenofobní. Ale nic z toho nevysvětlovalo, jak se sem ten kluk dostal.

„Musíme to říct ostatním," prohlásil jsem. „Určitě jich tu bude víc."

„Tvou sestru jsem již o incidentu informoval. Zatím nereagovala. Pravděpodobně ještě spí. Zdá se, že komunikační síť Spálených Konců je vyřazena z provozu. Přerušil jsem údržbářský cyklus Trixie 2 a vyslal ji do města se zprávou pro starostu, přesně dle procedur implementovaného protokolu obrany perimetru."

„S Lulu můžeš mluvit, ale s městem ne?"

„Mé spojení s tebou, tvou sestrou a úlem využívá datové kanály *Opuštěné*, nikoli veřejné satelity. Komunikace se Spálenými Konci probíhá pouze přes veřejné sítě. Zdá se, že všechny satelity v dosahu jsou mimo provoz. A nyní musíš okamžitě opustit bojovou zónu."

Tohle není možný. Tohle se přece dít nemůže.

„Hej!" zavolal jsem nahlas. „Hobie, seš to ty?" Udělal jsem jeden opatrný krok k ležící mašině. Nepohnula se.

Neměl jsem původně v úmyslu nic říkat, ale prostě mi to z huby vylezlo samo.

„Cože?" zeptal se kluk. „Kdo je to? Kdo je tam?"

„Co tady děláš, Hobie?"

„Odkud víš, jak se jmenuju? Kdo je tam? Ty seš ten dron, co kolem mě lítal? Rozlámu tě na kusy."

„Nejsem robot. Jsem ten člověk, na kterýho jsi vypálil raketu. Proč jsi tu přistál?"

„Jdi se omrdat!“

„Olivere,“ zašeptal mi Roger do ucha. „Trvám na tom, že musíš ustoupit. Nechceme, aby tě identifikovali.“

„Nikam nepůjdu, dokud nezjistím, co se tu děje.“ Přiblížil jsem se ještě o pár kroků a při každém se mě bláto snažilo pohltit. Sklonil jsem se k zemi, nahmatal kámen a hodil ho na mašinu. Hlasitě zařinčel, ale stroj nijak nereagoval.

„Ty seš jeden z nich,“ prohlásil kluk. „Odkud víš, jak se jmenuju? Opravářský dron už je na cestě. Spraví mě a dobije mi munici. Pak ti rozstřílím prdel na kaši.“

Tenhle sešrotovaný krám jen tak někam nepůjde.

„Co tady děláš?“ zopakoval jsem otázku.

„Přišel jsem ti omrdat mámu.“

„Moje máma je mrtvá,“ zavrčel jsem a udělal další krok.

„Ty seš taky mrtvej.“

Pak se z mecha ozval ženský hlas, také s pozemským přízvukem: „Mladíku, pokud nejste povstalec, musíte se rychle přesunout do hlavního města. Tam budete v bezpečí. Nemůžete si jen tak hrát ve válečné zóně.“

„V jaký válečný zóně?“ přeptal jsem se. „A o jakým městě to mluvíte? O Spálených Koncích?“

„Drž hubu, mami,“ vyjekl Hobie. „Panebože, proč musíš bejt tak zasraně trapná?“

„Jak že se to jen jmenuje?“ zamyslela se Hobieho máma. „Něco vyžraného? To je jediná bezpečná zóna. Všude jinde na planetě jsou teroristi. Civilisté už dávno uprchli.“

„Vyžranej Přístav?“ vyhrkl jsem. „Víte, jak daleko to je? Je pro mě doslova nemožný, abych se tam dostal. A tady žádní teroristi nejsou. Ani války. Ani nemáme zbraně. V životě jsem žádnou neměl v ruce. Jsme farmáři. Myslím, že jste skončili na špatným místě.“

„Ach jéje,“ pronesla žena.

„Lže ti. Když nemáš kvéry, jak jsi mi rozbil mecha, hajzle? Určitě mi to neudělal ten mrňavej létající robot.“

„Hobie, nemluv tak.“

„Mami, nechceš už vypadnout z mýho pokoje? Naprosto mi to kaziš!“

„Já ti mecha nerozbil,“ křikl jsem na něj. „Zakopl jsi a spadl z kopce. Nohu jsi měl zlomenou, už když jsem tě poprvý uviděl. Neodpověděls mi. Jací povstalci –“

„K zemi!“ zařval náhle Roger a zase mi podrazil nohu, tentokrát zepředu. Plácl jsem sebou do bláta těsně předtím, než nad bažinou něco s řevem proletělo.

„Vztyk, Olivere, vztyk!“ naléhal Roger.

Vyškrábal jsem se na nohy. Údolíčko zaplňovala pára. Mecha jsem už neviděl. Z hlubokého dunění bylo jasné, že těsně nad námi přeletělo něco dalšího a pořád to poletovalo kolem, až všude vířilo bahno a maskovací kouř.

„Utíkej. Utíkej domů. Teď hned, Olivere,“ přikázal Roger.

Tentokrát jsem ho poslechl. Nehádal jsem se. Prostě jsem se otočil a zdrhal.

Ani ne o pět minut později, zatímco jsem běžel k farmě, otřásl kopci výbuch tak silný, až se mi země rozechvěla pod nohama a já se zapotácel.

Roger…, pomyslel jsem si a ohlédl se přes rameno. Viděl jsem jen hustý černý dým.

ZÁZNAMY RYTMICKÉ MAFIE
5. SCÉNA

Vidíme usmívající se starší pár. Oba sedí na zápraží přede dveřmi natřenými jasně žlutou barvou. Muž je Roberto Gonzales, stár 81 let, kolonista z Nové Sonory. Má viditelné bříško a je celý umazaný od hlíny. V rukách svírá velký bílý kovbojský klobouk zdobený zřejmě tyrkysy. Vedle něj se nachází jeho dlouholetá manželka Maria Gonzalesová, věk 80 let. Sedí v houpacím křesle a plete pravděpodobně svetr pro malé dítě.

Rosita (mimo kameru): Jste celý od hlíny, ale klobouk máte pořád bílý. Jak to děláte?

Roberto (převrací klobouk v rukách): Maria je čarodějnice. Nevím, jak to dělá. Klobouk se ušpiní, ale druhý den je zase sněhobílý.

Rosita: Jak to děláte, paní Gonzalesová?

Paní Gonzalesová se usmívá, ale nic neříká.

(střih)

Roberto už má klobouk na hlavě. Svetřík pletený Marií je skoro hotový.

Roberto: Na orbitu jsme dorazili dřív, než jsem se narodil, ale i tak jsem to stihl ještě na palubě. Zatímco se dělal základní

průzkum, učili jsme se. Nevylodil jsem se spolu s Marií, ta skončila na planetě o dva roky dřív než já. Bylo mi sedmnáct. Letěl jsem na *Opuštěné*, ale Maria pochází z *Adios*. Já přistál rovnou na poloostrově. Maria sem přijela vlakem až z Vyžraného Přístavu.

Obrátí se a poplácá ji s láskou po koleni.

Roberto: Měl jsem štěstí, že se rozhodla vyrazit sem.

Maria odkládá pletení.

Maria: A ne abys na to zapomněl.

Oba se smějí.

(střih)

Roberto podává Rositě předmět, jde zřejmě o nanuk.

Rosita (směje se mimo kameru): Tak tohle už jsem neměla hrozně dlouho. Až z toho chytám nostalgii.

Roberto: Zase jsem je začal dělat.

(střih)

Roberto ukazuje na pole za silnicí. Kamera se otáčí a odhaluje širokou hliněnou cestu. Za ní se nachází háj seschlých stromů.

Roberto: Pedrovi přiřadili dvacet akrů. Beto junior měl dalších dvacet jižně. Půjčili jsme si pár Lewisových včelek a zřídili si sad.

Víš, ještě než se to stalo. Teď tam jen tak pustne. Řekla bys, že mě pohled na něj bude bolet, ale mně se sad hned vedle baráku zamlouvá.

Maria odkládá pletení, vstává a jde dovnitř.

Roberto: Ona je z toho někdy smutná, když si vzpomene na naše kluky. Že jsme se nikdy nedočkali vnoučat. (hluboce vzdychne) A na mě z toho taky občas padne smutek.

4. KAPITOLA

Když jsem se přiblížil k hranicím našeho pozemku, zahlédl jsem prach rozhazovaný do vzduchu čtyřkolkou. Mohla za to Lulu, právě opouštějící farmu a mířící mým směrem. Zamával jsem na ni. Všimla si mě a sjela terénním autem ze silnice přímo za mnou. Předklonil jsem se, naprosto vyčerpaný, a zhluboka oddechoval.

Na korbě měla hozenou rozbitou včelku. Poznal jsem v ní dronu, kterou před pár dny srazil náklaďák s obilím. Ségra měla v plánu odvézt ji do města a dát Fritzovi, aby jí mohl vyrobit novou nohu.

„Ollie! Jsi v pohodě?“ křikla na mě a zasmykovala přede mnou. Vyskočila ze sedadla a přejela mi rukama po těle. Musela se postavit na špičky, aby mi dosáhla na hrudník. „Ty krvácíš!“

Zadíval jsem se jí do očí plných obav. Bylo jí dvacet tři, o dva roky míň než mně, ale v tu chvíli mi neuvěřitelně připomínala dědu Lewise. V těch vzácných momentech, kdy neříkala nic

jízlivého nebo sarkastického, jsem jí to v obličeji viděl. Tu unavenou, opatrnou inteligenci někoho, kdo se celý život zoufale snaží, aby si v prostředí plném strastí zachoval optimismus.

Naše máma měla stejné oči. Měl jsem v ložnici její fotku. Jmenovala se Cat. Catalina.

Přestože byla Lulu mrňavá, jen metr čtyřicet pět v porovnání s mým víc jak metrem osmdesát, dokázala působit impozantně. Byla moc mladá na to, aby se jí do tváře vrylo tolik starostí.

„V klidu. Dostalas Rogerovu zprávu?" vyrazil jsem ze sebe mezi hlubokými nádechy.

„Ano. Právě mi znovu napsal, ať se po tobě podívám. Ty ses vážně vyzvracel na náramek? Jako… přímo na náramek? Sam o tom furt mluví."

„Roger je v pohodě? Něco tam bouchlo."

„Jo, je to pořádný průser. Slyšel to celý poloostrov. Poslal mi video toho, co se stalo. Přiletěla loď, rozstřílela mecha a pak odletěla do vesmíru, následovaná dalším podivným krámem, co vypadal jako kytka. Jsou fuč. Roger našel Priscillu. Je v pořádku. Fyzicky není poškozená. Selhal jí energetický zdroj. Zaznamenala všechno, co se odehrálo, než jste tam dorazili vy dva kreténi. Úplně poprvé v životě automaticky zapnula maskovací systém a to jí usmažilo pohon a vypnulo ji to. Což je problém, protože nám došly baterky pro průzkumnice. Už se vracejí, ale chvíli to potrvá, protože Priscilla musí jít pěšky na nouzovou zásobu energie. Roger nechce, abychom mu pomohli. Řekla bych, že už na pravidlo číslo jedna sere."

Vytáhl jsem se do auta a zkusil se nacpat na řidičské sedadlo, ale Lulu mě vyhodila na místo spolujezdce. Vždycky jsme se hádali, kdo bude řídit, ale zrovna dneska jsem na to fakt neměl náladu. Stejně si nastavila pedály na svou výšku.

„Máš tušáka, co se to vlastně děje?" zeptal jsem se.

„Jo," zavrčela Lulu a obrátila káru zpátky k farmě. „Dlužíš Rositě omluvu. Zaútočili na nás."

„Proč?"

Nevěřícně se na mě otočila. „*Proč*? To ze sebe schválně děláš retarda? Vždyť se o tom dohadujeme už pár měsíců. Doslova kvůli tomuhle ses včera v noci rozešel se svou holkou. Ne snad, že by sis to pamatoval."

„Ale byl to jen mech řízenej malým smradem. Nedává to smysl."

„Je to *Operace Skákací hrad*," prohlásila. „Opravdu to existuje a poslali ji na nás."

Dojeli jsme na cestu a ve víru prachu projeli dokořán otevřenými vraty. Nalevo stála obrovská stodola z vlnitého plechu, které jsme říkali včelín. Zadíval jsem se na plošinu na střeše, s teleskopem a anténami. Ten velký barák sloužil jako základna pro včelky, opravárenská stanice i řídicí centrum. Napravo od nás se táhla pole. Celý pozemek měl tvar čtverce s rozlohou něco pod sto šedesát akrů, i když část z něj jsme nepoužívali. Pěstovali jsme pšenici na dvaceti akrech, ječmen na deseti a pár políček tuhle sezónu leželo ladem. Udržoval jsem si ještě jedno malé jako zeleninovou zahrádku a několik kousků půdy pro své experimentální plodiny včetně tabáku. Po polích se plazily včelí drony, v naprosté pohodě a totální bezstarostnosti. V dáli na severozápadní hranici jsem si všiml automatického nákladňáku stojícího hned za plotem, což mi přišlo divné, než jsem si vzpomněl, že celoplanetární síť právě nefunguje. Dokud nenaběhne, nikam nepojede.

Zastavili jsme před hlavním domem, kde už čekaly tři další čtyřkolky. Žádnou z nich jsem nepoznával. „Co tady ti lidi dělají?" chtěl jsem vědět.

„Do hodiny až dvou tu bude celý poloostrov," vysvětlila mi Lulu a vysoukala se ze sedadla. „Jsme jediní s aktivním připojením na kilometry daleko. Možná na celé planetě."

Seděl jsem vedle Lulu a nejmíň popáté civěl na reklamu běžící na obrazovce. Už jsem si jí všiml dřív, ale nikdy jsem jí nevěnoval pozornost, protože mě ani nenapadlo, že by mohla mít něco společného s námi. Za mnou postávalo asi patnáct lidí z okolních farem. Další chystali v kuchyni snídani. Nebo oběd. Ani jsem netušil, kolik je vlastně hodin. Z ostatních pokojů se ozývaly hlasy. Hlasy a tichý pláč.

Promnul jsem si ruku. Nelíbilo se mi, že máme doma tolik lidí. Bylo mi to nepříjemné. Jako by nás přepadli. Znervózňovalo mě to. Ani děda Lewis neměl rád davy. Vzpomněl jsem si, jak babička Yolanda pořádala večírky plné smíchu a děda se vždy schoval u sebe ve studovně, aby si četl, nebo vyrazil do včelína.

Ty večírky skončily spolu se smrtí babičky. Lulu bylo v té době jen šest a sotva si to pamatovala. Mně bylo osm, skoro devět, a v souvislosti s babičkou Yolandou jsem si dokázal vybavit různé zvuky, vůně a směsici vzpomínek na její vřelou laskavost. Den, kdy zemřela, jsem měl v paměti vtisknutý tak přesně, jako by se to stalo včera. Úplně jsem cítil vůni a chuť skořice a rozpuštěného cukru. Měl jsem pocit, jako bych v dlaních hnětl těsto.

Ale kromě toho posledního dne si také pamatuju, že sama babička Yolanda voněla polem a kolomazí. Pracovala tvrdě, ale vždy byla šťastná, usměvavá a každého objímala. Během jejích večírků dům zaplňoval smích a vůně skořice a dalších dobrot.

A teď, po hrozně dlouhé době, jsme měli barák zase plný. Ani jsem netušil, jak ty lidi vůbec napadlo vyrazit sem k nám. Nejspíš to bylo proto, že jsme měli jedinou opravárnu na

náramky na téhle straně Spálených Konců. Ani po smrti dědy Lewise se tu nesešlo tolik lidí. Přišlo mi to špatné, tím spíš, že zatím nedorazil nikdo z našich přátel. Sam, Tito, Axel ani Rosita. Neměl jsem je jak kontaktovat, a tak jsem si připadal vzdálený a odříznutý.

Naprostá většina návštěvníků byla starších, šedesátníci a sedmdesátníci. Vmísila se mezi ně jen hrstka mládeže staré plus minus jako já nebo mladší, ale nikdo, koho bych lépe znal.

Ani jediný nebyl ve věku mezi třiceti a šedesáti. Řekl bych, že z téhle věkové kategorie už na planetě nikdo nežil. Celá generace, generace mé mámy, zemřela na Nemoc a zanechala po sobě v populaci zející díru. A ta nikdy nebyla vidět jasněji, než když se sešlo větší množství lidí pohromadě.

Po smrti dědy Lewise se Lulu nastěhovala do jeho ložnice a tuhle místnost jsme proměnili v její počítačovou pracovnu. Kdysi, když jsem ještě víc cvičil, jsem si tady nechával druhé bubny.

Po jejich přestěhování si z té nory udělala streamovací studio. Nabízela, že se přesune do stodoly, ale nechtěl jsem jí to dovolit, jelikož obvykle streamovala nepříliš oblečená. V baráku jsme měli vytápění, ale ve stodole ne, s výjimkou řídicího centra.

Za to, co dělá online, aby si našetřila peníze pro zářivější budoucnost, se nijak nestyděla a mezi svými vrstevníky na to byla dokonce až agresivně hrdá, občasné starší návštěvníky sem však nepouštěla. Když chtěla někomu něco ukázat na síti, vždycky přinesla obrazovku a klávesnici do kuchyně.

Po vstupu do domu jsme v pokoji našli pana a paní Gonzalesovy a paní Xalosovou, už sedící u počítače, a noví lidé přicházeli každou minutu. Podívali jsme se na sebe, na Lulin stůl, na naše sousedy, na počítačovou obrazovku, na niž se zatím upírala jejich pozornost, a pak zase na stůl. Tam ležela široká nabídka podomácku vytištěných erotických hraček, včetně liščího ocasu s lesknoucím se stříbrným análním kolíkem na konci.

Lulu přes ty hračky přejela mlčky očima, než se přesunula k počítači, čímž se mi snažila říct: *Seber ty krámy a odnes je pryč.*

Pomalu jsem se šinul ke stolu s úmyslem přes ně něco přehodit, ale netušil jsem, co mám vlastně dělat. Nemohl jsem to provést nenápadně a měla jich tam tolik, že kdybych je měl pobrat do náručí, musel bych jít aspoň nadvakrát.

Všiml jsem si barevné plachty, kterou Lulu používala při natáčení jako pozadí. Stála stočená v rohu a visela z ní horní polovina bikin. Už jsem tam zamířil, ale vtom jsem se zarazil. Ta role zakrývala stojan s Lulinou výbavou farmářské holky Gigi.

„Olivere! Tvá hlava!" vykřikla paní Gonzalesová a náhle mě popadlo nejmíň pět starých dam najednou. Odtáhly mě na židli hned vedle Lulu a znepokojeně mě obíhaly. Zatímco se kolem mě rojily, pokrčil jsem rameny na ségru jako vysvětlení, že jsem se snažil. Sečnou ránu na čele mi nejprve vyčistily teplou vodou a poté mi na ni nanesly něco, co štípalo. „Hej, lidi," vypravil jsem ze sebe. „Jsem v pohodě. Je to jen malý…"

„Co se ti stalo?"

„Jedna z těch věcí zaútočila na něj a na Rogera," oznámila jim Lulu. „Sotva vyvázl živý."

Pokoj zaplnilo hlasité lapání po dechu.

A pak mi paní Xalosová poručila, abych se nehýbal, a paní Gonzalesová odněkud vytáhla obvaz a omotávala mi s ním hlavu. Než jsem dovyprávěl svůj příběh, obtočila mi palici aspoň šestkrát, jako kdyby mě chtěla mumifikovat.

A stejně rychle, jako se na mě sesypaly, se zase odtáhly, aby si prohlédly výsledek své píle. Nervózně jsem střelil pohledem po řadě ještě neobjevených erotických hraček. Povzdychl jsem si. Ale zdálo se, že moje vyprávění zatím odlákalo jejich pozornost od všech těch věcí, které se daly v místnosti najít.

Bohužel neuběhla ani minuta a paní Becerrová už zírala na bikiny a mračila svou starou vrásčitou tvář. Až si babka všimne,

co leží na stole, na místě ji trefí šlak. Naštěstí skoro všichni upírali oči na počítač a Lulu přidala na hlasitosti reproduktorů.

Na obrazovce se v kruhu otáčel 3D render mecha stejného typu, na jaký jsem narazil, doprovázený hlasitým křikem komentátora. Většina lidí na Zemi měla chytré displeje, kde se dal obraz popadnout, vytáhnout do prostoru a otáčet podle libosti. Náš krám, sebraný přímo z obytné kajuty lodi *Hibisco*, byl přes dvě stě let starý a žádnou podobnou funkcí se pochlubit nemohl.

Záběr předváděl válečný stroj namalovaný červeně a modře v barvách Republiky, jak mašíruje skrze válkou zničené město, zatímco na něj špinaví, naštvaní chlapi sypou jednu ránu za druhou z pulzních pušek. Přesně jak to vyžadovaly pozemské zákony, celá scéna byla renderovaná jako kreslený film. Na rozdíl od skutečné verze měl tenhle mech rotační kanón. Právě se na obrazovce roztočil a začal kosit všechny maskované chlapy. Na vrcholu obrazu běžel text hlásící: „Upozornění podle pravidla NERTIAA. Toto je počítačová animace. Veškeré lidské podoby byly použity ze schválených databází."

„*Operace Skákací hrad*! Nadesignujte si svou vlastní válečnou mašinu!" ječel hlas z počítače. „Bojujte za Republiku! Zachraňte lidstvo! Zažeňte špinavé povstalce do hrobu z bezpečí vlastních domovů!"

Záběr střihl na řadu dospělých sedících v židlích. Každý měl na hlavě helmu a brýle, v nichž jsem rozeznal imerzní rigy pro virtuální realitu, technologii, kterou jsme my neměli, a právě proto jsem si té reklamy nikdy nevšímal. Na síti jich byly tuny, na nejrůznější další hry.

Přes displej přejel naprosto zbytečný varovný nápis, že to vše je pouze počítačová animace.

„Připojte se k nám ještě dnes a přihodíme nabarvení pro vašeho osobního mecha zdarma. Na žoldnéřské týmy s největším

počtem potvrzených vyklizení a nejzábavnějšími buildy čekají speciální odměny. Velké slevy při nákupu munice ve větším množství!“

„Vyklízení…,“ pronesl jsem a přehrával si to slovo v hlavě.

„Tak tomu říkají. Vyklízecí akce,“ vysvětlila Lulu.

„Hajzlové,“ zamumlal jsem.

Ségra zmáčkla něco na klávesnici a začala procházet textové zpravodajské feedy. Tohle rozhraní bylo zadrátované do řídicího centra ve stodole a to bylo napojené přímo na *Opuštěnou*, vznášející se na stabilní oběžné dráze nad námi. Šlo to mimo satelitní systém. Děda Lewis to zřídil po odemčení klíčové dírky, a jakmile se otevřela transferová brána, ségra spojení značně vylepšila. I tak stálo za hovno, takže jsme obvykle používali normální standard, ale Lulu ho využívala k tomu, aby se dostala kolem určitých planetárních filtrů obsahu. Tak přistupovala k chatovacím místnostem mimo planetu a jen díky připojení přes loď mohla provozovat účet na platformě Real-Friends, Praví přátelé.

„O nás tu skoro nic není,“ oznámila Lulu po chvíli scrollování. „Všechno možné ohledně Apexu a samotné *Operace Skákací hrad*, ale nic přímo o nás. Píše se tady, že ti, kdo zaplatili za speciální preview verzi, se mohli vydat do akce dřív a byli vysazeni v náhodných populačních centrech. Pořád mluví především o chybách v softwaru mechů a hrozné latenci.“ Zarazila se a zadívala se na nás. „Pro veřejnost se celý program otevře o půlnoci GMT, pozemského času.“

„A to je kdy?“ zeptal jsem se.

Na něco klikla a po chvilce čekání se na obrazovce objevila webová stránka Apexu. Obsahovala časový odpočet.

Sedm hodin.

5. KAPITOLA

Na stránce bylo video, postnuté před dvanácti hodinami, s označením „Cílová lokace odhalena!“. Lulu na něj klikla a čekala, až se stáhne.

Záznam se spustil. Uvítal nás výhled na krychli zaplněnou průsvitným namodralým gelem, což byla průmyslová tiskárna. V gelu uvnitř se začal pomalu formovat mech. Obrazovka se rozdělila a na druhé části se ukázal usmívající se chlap sedící v křesle s imerzním rigem na hlavě. Když se záběr přepnul na jeho pohled, bylo vidět, že mění design výsledné mašiny. Odstranil hlavní zbraň a nahradil ji obrovskou motorovou pilou. Ta se v levém okně pomalu vytvářela z hroudy industriálního gelu. Klikl na „Vylepšení střel“ a procházel seznam dostupných možností. Vybral si kulatý osmihlavňový raketomet. Klikl na „Upravit“ a v rukách se mu objevily dvě barvy ve spreji, s nimiž začal na mecha kreslit. V tiskárně se barva formovala i na stroji a neustále kopírovala to, co chlap maloval.

A nakonec stiskl tlačítko „Vysadit“.

Zbytky gelu se začaly vypouštět. Video se ze dvou rozdělených oken vrátilo k záběru jen na mecha, pomalu lezoucího z pracovní kóje.

„Je pravda, co se povídá!“ deklamoval hlasatel a bombastická hudba nabrala na hlasitosti. „Máme povolení k výsadku! Vyjednávání s teroristy selhalo. Nevinní uprchli do bezpečí. Tohle není hra. Je to opravdové a děje se to právě teď. Máte šanci ochránit lidstvo! Naše první pětidenní kampaň právě začíná!“

„Ochránit lidstvo?“ zeptal jsem se nevěřícně. „Před čím?“

Obraz se oddálil a odhalil druhou tiskárnu. A třetí. Brzy jsme se dívali na obrovskou továrnu zaplněnou stovkami průmyslových fabrikátorů. Ve všech se nacházeli mechové různých velikostí a v různém stádiu dokončení.

Pak se záběr odsunul ještě dál, až jsme pochopili, že to nebyla továrna, ale gigantická vesmírná loď. Na boku se skvěl nápis „Apex“ a pod ním „Zenit“, jméno lodi. Pan Xalos mi za zády zahvízdal. Byla to neskutečně velká loď, větší než staré generační archy. Větší než dálkové nákladní transportéry. Kamera poodjela, aby nám ukázala, že loď obíhá na oběžné dráze… nad naší planetou. Obrysy třpytícího se modrého oceánu Cortez se nedaly splést.

„Místem vyklízecí akce je nedávno připojená koloniální planeta Nová Sonora, doupě teroristů!“ Objevila se druhá obrazovka a zase zmizela, nejspíš s přehledem statistik planety. Rotující koule ukazovala pozice různých osad. Malá X s lebkami se nacházela nad všemi populačními centry, s výjimkou hlavního města Vyžraný Přístav. Když se koule dostatečně otočila, předvedla nám velké X i nad Spálenými Konci. Několik lidí v místnosti zalapalo po dechu.

„Členové speciální preview akce již odstartovali! Ještě není pozdě na to, abyste se i vy mohli připojit! Máme k dispozici různé programy financování! Povstalci dlouho nevydrží!